पितुः समीपमगमद्देवी श्रीरिव रूपिणी । साऽभिवाद्य पितुः पादौ शेषाः पूर्व्वं निवेद्य च । १९९४५
कृताञ्जलिर्व्वरारोहा नृपतेः पार्श्वमास्थिता । यौवनस्थान्तु तां दृष्ट्वा स्वां सुतां देवरूपिणीं ।
अयाच्यमानाञ्च वरैर्नृपतिर्दुःखितोऽभवत् ॥ राजोवाच ॥ पुत्रि प्रदानकालस्ते न च कश्चिद्वृणोति मां ।
स्वयमन्विच्छ भर्त्तारं गुणैः सदृशमात्मनः । प्रार्थितः पुरुषो यश्च स निवेद्यस्त्वया मम ।
विस्रब्धाहं प्रदास्यामि वरय त्वं यथेप्सितं । श्रुतं हि धर्म्मशास्त्रेषु पठ्यमानं द्विजातिभिः ।
तथा त्वमपि कल्याणि गदतो मे वचः शृणु । अप्रदाता पिता वाच्यो वाच्यश्चानुपयन् पतिः । १९९५०
मृते भर्त्तरि पुत्रश्च वाच्यो मातुररक्षिता । इदं मे वचनं श्रुत्वा भर्त्तुरन्वेषणे त्वर ।
देवतानां यथा वाच्यो न भवेयं तथा कुरु ॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ एवमुक्त्वा दुहितरं तथा वृद्धांश्च मन्त्रिणः ।
व्यादिदेशानुयात्रञ्च गम्यताञ्चेत्यचोदयत् । साऽभिवाद्य पितुः पादौ व्रीडितेव तपस्विनी ।
पितुर्व्वचनमाज्ञाय निर्ज्जगामाविचारितं । सा हैमं रथमास्थाय स्थविरैः सचिवैर्वृता ।
तपोवनानि रम्याणि राजर्षीणां जगाम ह । मान्यानां तत्र वृद्धानां कृत्वा पादाभिवादनं । १९९५५
वनानि क्रमशस्तात सर्व्वाण्येवाभ्यगच्छत । एवं तीर्थेषु सर्व्वेषु धनोत्सर्गं नृपात्मजा ।
कुर्व्वती द्विजमुख्यानां तं तं देशं जगाम ह ।

इति श्री महाभारते आरण्यपर्व्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्व्वणि सावित्रीस्वयम्वरे द्विनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९२ ॥

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ अथ मद्राधिपो राजा नारदेन समागतः । उपविष्टः सभामध्ये कथायोगेन भारत ।
ततोऽभिगम्य तीर्थानि सर्व्वाण्येवाश्रमांस्तथा । आजगाम पितुर्व्वेश्म सावित्री सह मन्त्रिभिः ।
नारदेन सहासीनं सा दृष्ट्वा पितरं तदा । उभयोरेव शिरसा चक्रे पादाभिवादनं । १९९६०
॥ नारद उवाच ॥ क्व गताऽभूत् सुतेयन्ते कुतश्चैवागता नृप । किमर्थं युवतीं भर्त्रे नचैनां संप्रयच्छसि ।
॥ अश्वपतिरुवाच ॥ कार्य्येण खल्वनेनैव प्रेषिताऽद्यैव चागता । एतस्याः शृणु देवर्षे भर्त्तारं योऽनया वृतः ।
॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ सा ब्रूहि विस्तरेणेति पित्रा सञ्चोदिता शुभा । दैवतस्येव वचनं प्रतिगृह्येदमब्रवीत् ।
॥ सावित्र्युवाच ॥ आसीच्छाल्वेषु धर्म्मात्मा क्षत्रियः पृथिवीपतिः । द्युमत्सेन इति ख्यातः पश्चाच्चान्धो बभूव ह ।
विनष्टचक्षुषस्तस्य बालपुत्रस्य धीमतः । सामीप्येन गतं राज्यं छिद्रेऽस्मिन् पूर्व्ववैरिणा । १९९६५
स बालवत्सया सार्द्धं भार्य्यया प्रस्थितो वनं । महारण्यं गतश्चापि तपस्तेपे महाव्रतः ।
तस्य पुत्रः पुरे जातः संवृद्धश्च तपोवने । सत्यवाननुरूपो मे भर्त्तेति मनसा वृतः ।
॥ नारद उवाच ॥ अहो बत महत्पापं सावित्र्या नृपते कृतं । अजानन्त्या यदनया गुणवान् सत्यवान् वृतः ।
सत्यं वदत्यस्य पिता सत्यं माता प्रभाषते । तथाऽस्य ब्राह्मणाश्चक्रुर्नामैतत् सत्यवानिति ।
बालस्याश्वाः प्रियाश्चास्य करोत्यश्वांश्च मृन्मयान् । चित्रेऽपि विलिखत्यश्वांश्चित्राश्व इति चोच्यते । १९९७०
॥ राजोवाच ॥ अपीदानीं स तेजस्वी बुद्धिमान् वा नृपात्मजः । क्षमावानपि वा शूरः सत्यवान् पितृवत्सलः ।
॥ नारद उवाच ॥ विवस्वानिव तेजस्वी बृहस्पतिसमो मतौ । महेन्द्र इव वीरश्च वसुधेव क्षमाऽन्वितः ।
॥ अश्वपतिरुवाच ॥ अपि राजात्मजो दाता ब्रह्मण्यश्चापि सत्यवान् । रूपवानप्युदारो वाऽप्यथवा प्रियदर्शनः ।